

Gent | Núria Alonso | Actualitzat el 29/12/2020 a les 11:53

Núria Alonso. Des d'Estònia

«La crisi de la covid ens ha afectat tant que des de Tallinn gairebé no es pot volar enlloc»

Núria Alonso Masferrer treballa a l'aeroport de Tallinn (Estònia).

Des de petita sabia que no viuria al meu país. Tot i que estimo Catalunya, i no vull ofendre ningú, també estimo la Península Ibèrica, la bellesa del Nord, del Sud, de la Meseta... Però vaig marxar de casa després de la Universitat i a Anglaterra vaig conèixer el meu marit, Jaanus, nascut a Kohtla-Järve. Quan em va dir que era d'Estònia vaig tenir problemes per ubicar aquell país. Vaig visitar-lo per primera vegada fa més de vint anys, però en fa més de deu que hi vivim. El món canvia tan ràpid que podria parlar de tres Estònies diferents. Treballo a l'aeroport de Tallinn, des de fa més de set anys, i en fa tres que soc una de les supervisores de la botiga Duty Free, on treballem 25 persones. La covid-19 ens ha afectat tant que des de Tallinn gairebé no es pot volar enlloc. Quan la covid va atacar Europa, Estònia va tancar les fronteres tres dies després que Espanya ho fes, tot i tenir molts menys contagiats. I ara és un dels països més poc comunicats. El fet que Estònia hagi vetat els vols (durant tot l'estiu ha tingut menys de sis destinacions internacionals amb vols directes, amb un 17% dels passatgers de l'any passat), ha provocat disconformitat entre la població (molts treballen a Suècia, Noruega o Finlàndia), per no parlar del sector turístic, tot i que ells ho han acceptat sense protestar. No m'ha sorprès perquè tinc la sensació que visc en un país bombolla, sense gaire interacció amb la resta d'Europa.

L'escriptora finlandesa Sofia Oksanen va descriure a la perfecció, en el seu llibre traduït al català *La Purga*, l'Estònia de l'època dels meus sogres, i del meu marit quan era jove. La d'ara, la dels nostres fills (tenim una filla, Paula, de 21 anys i un fill, Raimon, de 14 anys) és una altra. Va ser molt pròspera fa més d'una dècada, però ara sembla estancada. Tallinn és una ciutat activa, amb bastants actes culturals, cosmopolita, pràctica, que utilitza l'era de les aplicacions, la digitalització i internet, des de pagar una plaça d'aparcament al carrer amb el mòbil a treure't una baixa per malaltia per internet. És agradable i diversa (estudiants, immigració, turistes, *hipsters*?), amb un

Patrimoni de la Humanitat concentrat en el nucli antic. Admiro dels estonians que siguin disciplinats, treballadors i espavilats; la majoria de joves es busquen la vida quan compleixen la majoria d'edat. Són amants de la música (té un pes molt important a l'escola) i del propi folklore, i hi expressen els sentiments; estimen la natura i m'encanta com la valoren i la respecten. Estònia és rural. Amb moltes reminiscències del comunisme, i, tot i que ells s'autodefineixen com a escandinaus o nòrdics, estan bastant lluny de ser-ho. El fred condiciona la manera de viure. Els hiverns típics han estat de -25/-30° a la nit a -18/-25° de dia, des de desembre a març. Però la foscor (des de finals d'octubre fins a gener) i les petjades del comunisme, condicionen el caràcter i fan que el típic estonià sigui fred, distant, tancat i a vegades egoista, amb una relació tensa amb la població russa estoniana. Sempre hi ha excepcions i et trobes gent maquíssima que t'alegra el dia i que quan els coneixes de debò t'ofereixen una amistat per a tota la vida. És un país petit, de menys d'un milió i mig habitants, pla, sense muntanyes, cobert de boscos, però no ofereix la diversitat de paisatges de la nostra Catalunya o la Península Ibèrica. No està malament viure aquí i estic agraïda d'haver pogut construir-hi una vida, però no és un país que triaria per viure. Suposo que les meves arrels em tiben.